

Sociaal- maatschappelijke dimensie

Geen mens is illegaal

Dit ga je doen

- je gaat een tekst lezen over illegaal in Nederland verblijvende mensen.
- je vormt een mening over één van de verhalen die je hebt gelezen.

Dit heb je nodig

- Computer voor het uitwerken van het verslag

Stap A Voorbereiding

1. Lees de vijf hoofdstukken van "Ook de illegaal heeft een verhaal".

Stap B Uitvoering

2. Kies een van de vijf verhalen uit.
3. Schrijf van het gekozen verhaal een korte samenvatting van de inhoud. Wie is de vreemdeling, wat is zijn achtergrond en wat gebeurde er in zijn verhaal. Dit is minimaal een half a4-tje
4. Beschrijf waarom je juist voor dit verhaal hebt gekozen. Wat sprak je aan in het verhaal en waarom?
5. Beschrijf je mening over de gebeurtenissen in het verhaal. Houd het bij de inhoud van het verhaal.

Stap C Presentatie

6. Maak een groepje met drie medestudenten. Bespreek met elkaar de verhalen die jullie hebben gelezen. Maak als groep een kort verslag van dit gesprek. Wie heeft welk verhaal gelezen en wat waren de meningen en wat viel jullie op?

Stap D Afsluiting

7. Vul het reflectieformulier in. Voeg de reflectie, jouw verslag en het gezamenlijk verslag toe aan je portfolio.

Reflectieformulier

	• <i>naam:</i>	
	• <i>datum:</i>	
Situatie	Omschrijf in het kort wat de opdracht was.	
Taak	Wat was jouw taak in de opdracht?	
	Wat was jouw rol in de groep?	
Actie	Hoe heb je je opdracht uitgevoerd?	
	Hoe heb je samengewerkt?	
Reactie	Hoe reageerde je groep op jouw aandeel?	
	Welke reacties kreeg jouw groep?	
Reflectie	Welke vaardigheden heb je gebruikt?	
	Wat heb je goed gedaan?	
	Hoe kun je die goede eigenschappen in een volgende opdracht inzetten?	

Bijlage

SPIEGELLENDE VERHALEN

Inhoudsopgave

- ✓ Oordeel niet te vroeg
- ✓ Ze beroven ons jaren van ons leven
- ✓ Het is hier niet slecht
- ✓ Wie weet is mijn advocaat een agent

(A....)

“Oordeel niet te vroeg, want er zijn goeie en slechte buitenlanders. Bestempel niet alle buitenlanders als criminelen”

Geboortejaar	1982/1986?
Land van herkomst	Mauretanië
Jaar aanvang emigratie	2002
Jaar aankomst in Nederland	2002
Bemiddeling reisagent	Ja
Burgerlijke staat	Alleenstaand
Aantal kinderen	0
Asielverleden	Ja, afgewezen
Eerder in bewaring gezeten	Neen
Totale duur van bewaring	268 dagen
Afloop bewaring	OVD
Strafrechtelijke antecedenten	Neen
Ongewenst verklaard	Neen

Ik ben uit mijn land vertrokken vanwege het racisme dat heerst in Mauritanië. Het is daar echt heel erg. Mijn vader was aangesloten bij de organisatie die FLAM heet, “Forces de Libération Africaines de Mauritanie”. Het was een soort verzetsgroep die streed voor gelijkheid en rechtvaardigheid in Mauritanië. Heel veel gebeurde in het geheim, want de organisatie was niet geliefd bij de gevestigde orde. Mijn vader hield zich bezig met de politiek, terwijl wij jongeren gewoon aan allerlei activiteiten deelnamen. Zo kwamen we dan aan de praat over de inhoud van de FLAM. Voetbaltoernooien of dansavonden werden vaak gefinancierd door de FLAM. Ik hoefde het maar aan mijn vader te vragen en het werd financieel geregeld. Ik was zelf student. Ik studeerde Frans en Engels na de lagere school. Ik ben nu bijna 17 jaar en ben geboren in 1986! Ik zie dat de politie een andere geboortedatum heeft genoteerd. Ze noemen 1982? Ja, maar dat is niet zo. Ik ben echt nog minderjarig. Ze zeggen dat ze dat uit het botonderzoek hebben kunnen constateren. Maar ik ben van 1986.

Het was 20 juni toen wij op het land waren en de geheime dienst achter ons aanzat. Ik heb het altijd heel goed gehad in mijn land. Zat op school en in de vakantie hielp ik mijn vader met zijn werk. In de regen-

tijd bewerkte mijn vader het land en anders zat hij in veehandel. Hij kocht en verkocht runderen. Ik had mijn vader gevraagd of wij een dansavond mochten organiseren. Wij hadden wel vaker dansavonden. Ook Afrikaanse dansavonden met veel voetenwerk enzo. Samen met een paar vrienden zijn we naar het land gegaan, we waren met z'n vieren in totaal. Op het land konden we alles bespreken. Alles moest in het geheim gebeuren. Dus onder het motto dat we zogenaamd op het land aan het werken waren, gingen wij alles bespreken. Echt alles moest altijd in het geheim. Die dag stonden we met z'n zessen op het land, wij, mijn vader en nog een man, toen er opeens een jeep met gewapende mannen aan kwam. We zijn als gekken gaan rennen ieder een kant uit zodat ze ons niet te pakken konden krijgen. Mijn vader zou blijven staan om met ze te praten. Ik weet zelfs niet wat daar gebeurd is. Ik ben naar mijn oom gerend en heb het hele verhaal aan mijn oom verteld waarop hij naar het land is gegaan om te gaan kijken. Toen hij terug kwam vertelde hij dat mijn vader was gedood op een afschuwelijke wijze. Mijn oom zei me toen dat ik zo snel mogelijk weg moest en ben kort daarna met een vrachtwagen naar Rosso gevlucht. Ik moest er weg omdat ik ook in verband stond met hele situatie en ik natuurlijk "de zoon" was. Ik ben vervolgens drie maanden in Rosso geweest en heb geen enkel contact gehad met mijn familie. Ik heb niet eens naar de begrafenis van mijn vader kunnen gaan.

24 september ben ik teruggekomen. Mijn oom had me gevraagd om terug te komen. Hij had gedacht dat de mensen het voorval misschien wel zou zijn vergeten. Ik kwam dus op 24 september weer terug bij mijn oom. Toen hoorde ik van mijn oom dat ik moest vertrekken. 25 of 26 september heeft hij mij naar de haven van Nouadibou gebracht. Mijn oom heeft daar gepraat met een man die ik niet kende en die heeft me aan boord gezet van een schip. Ik weet niet wat er voor betaald is. Zij hadden alles geregeld. Ik wist verder van niks. Onderweg kwam de man drie keer per dag naar me toe. Bracht me wat eten en te drinken in een plastic zak. Ik deed mijn behoefte in de plastic zak en verder verzorgde hij mij. Ik was erg aangeslagen door wat er allemaal gebeurd was. Ik wist niet eens waar ik naar toe ging en op wat voor 'n schip ik zat. Op 20 oktober ben ik die ruimte uitgehaald en ben ik aan wal gekomen. Ik was helemaal kapot, vermoeid en verzwakt door de reis. Aan wal moest ik in een auto stappen die bestuurd werd door een blanke man. Hij bracht mij naar een huis waar ik me gedoucht heb, gegeten, gedronken en geslapen. Ik herinner me nog dat toen ik uitgestapte ik niet wist wat ik zag. De huizen, de gevels, hoe alles hier eruit zag. Ik kende het niet. Tijdens de autorit was ik zo uitgeput dat ik onmiddellijk in slaap ben gevallen.

De volgende dag zou ik asiel moeten aanvragen. Dat werd mij verteld. Ze brachten me naar Breda en kochten daar een ticket voor mij voor de bus naar Rijsbergen. In die bus ontmoette ik een Kongolese man waar ik mee aan de praat raakte. We verstonden elkaar omdat we dezelfde taal spraken, hij was namelijk ook donker. Toen we uitstapte moesten we nog een eind lopen. De Kongolees zei dat hij er vaker was geweest. We moesten wel 40 minuten lopen voor we aankwamen. Ik twijfelde nog wel of het wel de goede weg was maar hij wist de weg zei hij. Daar aangekomen heb ik me gemeld bij de balie. Heb alles opgegeven waarop ik even later gehoord werd. Ik ben vervolgens met zeven andere naar Liesbroek gebracht.

Ik kreeg uiteindelijk negatief op mijn asiel. Maar ik wilde niet terug naar mijn land. Ik heb daar problemen. Snappen ze dat dan niet! Ze vroegen of ik mee wilde werken aan de terugkeer, maar begrijpen ze dat dan niet! Ik heb hun mijn dilemma voorgelegd. Ik houdt van mijn land maar terug gaan betekend terug gaan naar de hol van de leeuw. Ze zullen me daar sowieso aanhouden, want ze zullen mij daar herkennen. Maar ik moest op deze vraag met ja of nee antwoorden en toen ik dat niet deed werd ik hier gebracht.

Ik heb me laten vertellen dat het vreselijk is om terug te gaan. Ik word daar toch gevangen genomen, ze zullen me herkennen. Ik had daar helemaal geen paspoort. Ik had het goed in mijn land. Ik was nog nooit uit het dorp geweest voordat mijn vader werd gedood. Ik ben niet de oorzaak van al mijn problemen. Zij hebben mij in deze positie gebracht. Ik ben het slachtoffer van deze omstandigheden.

Als de bewaring opgeheven wordt, ga ik naar Frankrijk. Naar een Mauritaanse gemeenschap. Ik heb gehoord dat daar veel mensen zitten die uit Mauritanië komen. In Nederland woont toch niemand die ik ken. Dan zou ik alleen maar over straat rondzwerven met het risico dat ik weer opgepakt word en hier moet zitten. Nee liever niet. Ik hoorde hier van mensen en een Togolees uit mijn kamer dat daar veel mensen uit Mauritanië zijn.

Het probleem hier is de verblijfsduur. Je weet nooit wanneer je weg kan of moet. 's Morgens ben je nog met z'n achten opgestaan en als je terug van de arbeid komt, dan is er weer één weg! Als je nu net zoals de criminelen een vaste tijd hebt om te zitten, dan kun je daar rekening mee houden. Heb je een zorg minder aan je hoofd! Deze verblijfsduur is een mentale marteling als je begrijpt wat ik bedoel. En je wordt er innerlijk boos van. Natuurlijk gun je het de ander als hij vrij komt,

maar het vreet aan je. Nederlanders houden van criminelen. Daarmee bedoel ik dat als je crimineel bent, je dan weet waar je aan toe bent. Het systeem deugt niet. Ik vind dat er een onderscheid gemaakt moet worden tussen: 1. Vluchtelingen, 2. Economische vluchtelingen, de criminele en de niet criminele. Ja, ik weet ook wel dat 1 rotte banaan de hele oogst aantast.

Hier heb ik de advocaat maar één keer gezien. Ik krijg iedere maand de uitspraak van de zitting toegestuurd. Ik zit nu zeven maanden en ben nog niet weg. Ik begrijp het niet! Ik kwam hier voor een asiel en binnen twee dagen zit ik hier! Als ik nu een illegaal was geweest, net zoals andere dan begreep ik dat wel. Maar ik liep hier buiten op straat niet eens illegaal rond. Ik vroeg alleen om asiel. Als ik zou hebben gehoord dat Nederland mij niet moest, dan was ik weggegaan. Ik heb toch ook helemaal geen papieren! Ik weet hier helemaal niks! Ik ken hier niemand! Ik wist niet eens dat ik hier terecht zou komen. Ik moest op stel en sprong mijn land verlaten omdat de situatie zich daar zo voordeed.

Verder heb ik hier geen klachten. Ik doe aan alles mee. Ik heb in januari aan het metselproject meegedaan. Ik vond het best leerzaam om een vak te leren. Ik weet niet of ik daar ooit gebruik van zal gaan maken, maar je weet ooit nooit. Ik vond wel goed en ik heb een diploma gekregen.

Ik zou willen dat ze een kans gaven aan mensen die goed willen doen. Aan de mensen zou ik willen zeggen "Oordeel niet te vroeg er zijn goede en slechte buitenlanders. Bestempel niet alle buitenlanders als criminelen".

“Zij beroven ons jaren van ons leven met het gedoe van de procedures en valse hoop geven en na een ellenlange weg van lijden, vervelen, wachten en onzekerheid krijg ik in drie minuten tijd te horen dat ik 15 minuten de tijd heb om mijn spullen in te pakken en daarna word ik op straat gezet”

Geboortejaar	1983
Land van herkomst	Libie
Jaar aanvang emigratie	1996
Jaar aankomst in Nederland	2000
Bemiddeling reisagent	Neen
Burgerlijke staat	Alleenstaand
Aantal kinderen	0
Asielverleden	Ja, afgewezen
Eerder in bewaring gezeten	Neen
Totale duur van bewaring	213 dagen
Afloop bewaring	OVD
Strafrechtelijke antecedenten	Ja
Indien ja, aantal veroordelingen	2
Voor welke strafbare feiten	Vals reisdocument, winkeldiefstal, oplichting
Jaar eerste veroordeling	2000
Jaar laatste veroordeling	2002
Totale duur van de gevangenisstraffen	60 dagen
Ongewenst verklaard	Neen

Mijn echte naam zal ik niet vertellen. Ik ben geboren en getogen in Libië. Mijn leven kreeg 5 jaar geleden een andere wending. Het is eigenlijk begonnen toen ik ging studeren aan de universiteit van Tripoli. Op de campus ben ik politiek bewuster geworden, ik kwam in contact met verschillende ondergrondse studentenbewegingen en ik ontdekte eigenlijk hoe het leven in Libië daadwerkelijk is: ondemocratisch en oneerlijk.

In het begin had ik hier niet veel moeite mee; ik ben immers opgegroeid in dat land en gewend aan het regime en de dagelijkse gang van leven. Ik wist toen niet beter. Maar op de campus heb ik ontdekt dat het anders kan en anders moet en zo ben ik ook gaan denken en leven. Het

duurde echter niet lang voor ik in het vizier van de politieke politie stond, de campus zit vol spionnen van de overheid. Als je eenmaal in het vizier bent, dan ben je voor het leven gebrandmerkt. Toen is de echte ellende begonnen: arbitraire aanhouding, arbitraire opsluiting, arbitraire verhoren en foltering; mijn lichaam draagt nog steeds de tekenen.

Mijn leven is van de ene op de andere dag in een echte hel veranderd. Ik heb met alle macht getracht de politie duidelijk te maken dat ik geen lid ben van enige oppositiepartij en dat ik niets van plan ben. Ik ben alleen maar politiek georiënteerd zonder actief te zijn. Het enige waar ik mij schuldig aan heb gemaakt, is deelname aan verschillende bijeenkomsten van diverse studentengroeperingen en in deze bijeenkomsten wordt nimmer gesproken over het regime maar wel over de verschillende politieke stromingen van de wereld en over het in kaart brengen van de benefit en de neven effecten daarvan te bespreken.

Na een lang ellendig leven in Libië heb ik in overleg met mijn familie besloten om toch te vluchten en elders een beter bestaan te gaan zoeken. Ik ben toen naar Egypte vertrokken. Ik kon terecht bij de neef van mijn vader. Ik ben 6 maanden in Egypte geweest. Ik heb getracht om me in te schrijven aan de Universiteit van Caïro, maar dat is niet gelukt. Libiërs zijn echt niet welkom in Egypte. Ik voelde dat ik niet welkom was, ik heb ook geen werk kunnen vinden en de last op de neef van mijn vader was zwaar geworden. Deze omstandigheden hebben er toe geleid dat ik besloot om naar Europa te reizen en daar een asielaanvraag in te dienen.

In Egypte heb ik veel informatie ingewonnen met betrekking tot de asielprocedures en men heeft mij aangeraden om naar Nederland te reizen. Dat is immers het land van het Internationale Hof en het land van de rechten en het land waar geen onrecht aan de mensen wordt gedaan. Dat is tenminste waar Nederland beroemd om is. Mijn laatste geld heb ik gebruikt in Egypte om een visa te regelen voor Griekenland. Ja, ik heb mijn visum gekocht en met de boot ben ik naar Europa gereisd en vanuit Griekenland ben ik hier gekomen. In Rijsbergen moest ik me melden en daar heb ik asiel aangevraagd. Dat was in januari 2000.

Vanaf januari 2000 tot een paar maanden voor mijn aanhouding door de politie, ben ik gewoon een asielzoeker geweest en ik heb in verschillende asielzoekerscentra verbleven. De laatste was in Roermond waar ik

te horen heb gekregen dat ik de centra uit moest omdat ik helemaal uitgedeed ben en dat ik Nederland moest verlaten.

Nu, vier jaar later, zit ik in vreemdelingenbewaring en de politie wil mij terug sturen naar Libië. Vier jaar lang heb ik niets anders gedaan dan leven met het gevoel dat ik een parasiet ben en dat ik nutteloos ben. Ik heb niets anders gedaan dan wachten en wachten en wachten. Ik mocht geen school, geen werk, alleen maar wachten en dat wachten wordt beloond met een oprot mededeling van de politie.

Nederlanders zijn gek om te geloven dat de asielzoekers weg gaan; waar moeten wij naar toe en hoe kunnen wij weg? Zij roven ons jaren van ons leven met het gedoe van de procedures en valse hoop geven en na een ellenlange weg van lijden, vervelen, wachten en onzekerheid krijg ik in drie minuten tijd te horen dat ik 15 minuten de tijd krijg om mijn spullen in te pakken en daarna word ik op straat gezet.

Ik ben naar de stad vertrokken, met een plastic zak op mijn rug en enkelen euro's op zak. Ja, ik ken mensen. Ik ben naar de moskee gegaan waar ik vaker en langer kwam en legde mijn situatie uit aan enkele mensen. Na afloop van het gebed ben ik met twee jonge Ethiopische heren vertrokken. Zij boden mij onderdak en eten.

Twee maanden lang ben ik bij hen gebleven, ik heb veel nagedacht wat ik moest doen. Ik had twee keuzes: ten eerste op zoek te gaan naar zwart werk en als een slaaf verder te gaan. Ik beschouw zwart werk als een moderne vorm van slavernij: 10 tot 12 uur per dag werken voor € 5,- per uur vind ik wel slavernij. Er is geen andere omschrijving voor. Als zwartwerker heb ik geen enkele vorm van rechtspositie. Ik zit onder het juk van de werkgever; hij kan alles doen wat hij wil en ik moet alles maar goed vinden. Ik kon deze weg niet bewandelen, ik ben veel te ijdel om mijzelf te onderwerpen aan dit leven vol met leed en verdriet. De tweede keus was simpelweg regulier werk zien te vinden. Om dat voor elkaar te krijgen moest ik iets doen wat ik nooit eerder in mijn leven had gedaan: mijzelf schuldig maken aan een strafbaar feit.

Ik had besloten om mezelf een vals document te verschaffen en met behulp van dit document een baan te gaan zoeken via een uitzendbureau. Mijn twee Samaritanen, met veel gemak, hebben een vals Italiaans paspoort. Met mijn paspoort heb ik bij een bedrijf een baan kunnen regelen maar een week later, terwijl ik op mijn werk was, ben ik door mijn werkgever aangegeven bij de politie. Hij was er achter gekomen dat de foto op het paspoort niet in orde was. Ik ben door de politie geboeid opgehaald en voor het gebruik maken van het paspoort ben ik

veroordeeld tot twee maanden gevangenisstraf. Niet onterecht want ik weet dat wat ik deed verkeerd was, maar in feite had ik niet veel keus.

Ik moest van de overheid weg. Ik kan niet terug naar Libië, dus ik moet elders mijn geluk gaan zoeken. Om te kunnen reizen heb ik geld nodig, dus ik moest werken. Reizen als illegaal is veel duurder dus ik moest ofwel geld hebben om documenten te regelen en om mijn reis te betalen ofwel mij wenden tot de smokkelaars maar dit kost ook geld en dat geld moet ik verdienen dus ik moest gaan werken. Wat een paradox! Om de overheid tevreden te houden en daadwerkelijk dit land verlaten moest ik in feite de wet overtreden.

Ik ben altijd fout. Als ik blijf dan overtreed ik de immigratiewet; als ik weg ga dan ben ik ook fout want ik mag niet reizen zonder geldige reisdocumenten. Als ik zwart ga werken dan ben ik fout en als ik een vals paspoort ga gebruiken dan ben ik helemaal verkeerd bezig. Het is eigenlijk een no way out situatie, ik ben fout wat ik ook doe.

Dit was mijn verhaal. Ik heb veel geregeld binnen de gevangenis. Ik ben nu een crimineel, een illegale vreemdeling. Ik weet ook wat ik ga doen zodra ik hier uit ben ga ik toch verder met mijn plan om geld bij elkaar te krijgen. Het maakt mij niet meer uit op welke manier; ik ben immers een crimineel en zodra ik het geld dat ik nodig heb bij elkaar heb, dan ga ik weg. Ik ben van plan om naar Engeland te gaan en daar mijn geluk te zoeken en indien het mij niet lukt dan maar plan B: dat is verder reizen naar Canada of Australië.

Ik ben echter niet van plan om zomaar weg te gaan. Ik zal mijn verloren jaren inhalen op mijn manier. Ik heb nu veel contacten gelegd in deze gevangenis en ik kan bij mijn contacten terecht en ik ga met hen aan het werk. Ik kan gaan werken in de drugs, inbreken, vervalsingen, etc. Ik kan overal terecht. Als ik geen begrip en steun bij de Nederlandse overheid kan vinden dan kan ik de steun altijd vinden bij mijn lotgenoten en wij steunen elkaar.

Ik haat de Nederlanders niet en ik haat hun land niet. Wat ik haat is hun onverschilligheid over het lot van mijn soort. Zij zullen vroeg of laat de vruchten plukken van hun onverschilligheid en hun restrictieve en ontmoedigende beleid ten opzichte van de asielzoekers en de illegalen.

“Het is hier niet slecht, ik bedoel daarmee dat het eten goed is en dat de mensen mij met respect behandelen en zo, maar het is en blijft hier wel een gevangenis. Je bent niet vrij, je moet je aan de regels houden en er wordt voor je beslist”

Geboortejaar	1977
Land van herkomst	Nigeria
Jaar aanvang emigratie	1988
Jaar aankomst in Nederland	1999
Bemiddeling reisagent	Neen
Burgerlijke staat	Vriendin in Duitsland
Aantal kinderen	0
Asielverleden	Neen
Eerder in bewaring gezeten	Neen
Totale duur van bewaring	151 dagen
Afloop bewaring	Uitzetting via Schiphol naar Nigeria
Strafrechtelijke antecedenten	Ja
Indien ja, aantal veroordelingen	1
Voor welke strafbare feiten	Vals reisdocument
Jaar veroordeling	2002
Totale duur van de gevangenisstraffen	60 dagen
Ongewenst verklaard	Neen

Ik zit nu bijna zes maanden in de gevangenis. Eerst zat ik in Tilburg, maar ik ben overgeplaatst naar Ter Apel omdat Ter Apel dichterbij Groningen ligt. Dat scheelt reistijd wanneer ik op transport moet naar de rechtbank in Groningen. In Tilburg heb ik ook even kort met iemand van dit onderzoek gesproken, ik moest toen alleen maar een vragenlijst invullen.

Hier in Ter Apel zit ik nu bijna anderhalve maand. In het begin was het wel even wennen. In Tilburg zat ik op een zaaltje. Daar verveelde ik me nooit, ik had altijd wel iemand om mee te praten of een spelletje mee te spelen. Nu zit ik alleen op een cel, dat is best moeilijk, maar ik ben er nu wel aan gewend. Als ik uit de cel kom heb ik wel mensen met wie ik een praatje maak of met wie ik ga sporten ofzo.

In Tilburg heb ik een computer cursus gedaan, ik vond het jammer dat ik overgeplaatst werd, want ik wil daarmee best verder gaan. Maar dan niet in de gevangenis natuurlijk, want ik ben moe van de gevangenis. Het is hier niet slecht, ik bedoel daarmee dat het eten goed is en dat de mensen mij met respect behandelen enzo, maar het is en blijft hier wel een gevangenis. Je bent niet vrij, je moet je aan de regels houden en er wordt voor je beslist.

Oorspronkelijk kom ik uit Nigeria. Mijn moeder leeft niet meer en mijn vader woont nu in Engeland. Toen hij zo'n zes jaar geleden vertrok naar Engeland, had ik niemand meer in Nigeria. Ik had geen reden meer om daar te blijven en daarom wilde ik weg. Via een vriend heb ik een vals paspoort gekocht voor € 500,- en ben daarmee naar Spanje gegaan. In Spanje heb ik een verblijfsvergunning aangevraagd en ook gekregen. Deze was vijf jaar geldig. Ik heb alles in Spanje en wil daar ook graag weer naar terug. Niet alleen omdat ik me daar thuis voel, maar ik heb daar mijn werk, een appartement en een auto. Nu ik ondertussen alweer 6 maanden vast zit, denk ik dat mijn auto weggesleept is. Hij stond namelijk in een parkeergarage en doordat ik nu al een tijdje vast zit, heb ik daar dus niet meer voor kunnen betalen. Dit geldt ook voor mijn appartement, maar ik hoop toch dat mijn huisbaas mijn appartement wel voor me vast gehouden heeft, ondanks dat ik al meer dan zes maanden geen huur betaald heb. Ik heb wel geld, maar daar kan ik op dit moment niet bij komen. Mijn bankpas ligt in mijn appartement. Dat is heel frustrerend, want doordat ik nu vast zit loop ik het risico om alles kwijt te raken.

Ik werkte overdag in een hotel, maar dat werk zal nu ook al aan iemand anders gegeven zijn. 's Avonds en s'nachts werkte ik als DJ in een discotheek. Ik weet dat als ik terug ben in Spanje ik wel gewoon weer in die discotheek aan de slag kan als DJ. Ik zou dan alleen voor overdag ander werk moeten gaan zoeken, maar dat zou mij wel lukken. Ik heb een vriendin en zij woont in Duitsland. Ik ga regelmatig naar haar toe en elke zomer komt zij bij mij in Mallorca vakantie vieren. Ik heb haar niet verteld dat ik in de gevangenis zit. Aan haar heb ik verteld dat ik bij een vriend van mijn vader ben. Deze vriend woont in Krommenie en ik verblijf daar wel eens vaker als ik op doorreis ben van of naar Spanje. Hij kent mijn vader van 'business'. Ik ben bij de grens opgepakt toen ik via Nederland weer terug wilde reizen naar Spanje, omdat ik geen papieren had. Toen ik opgepakt werd zei de politie dat ik nu sowieso 60 dagen voor straf moet zitten. Ik ben namelijk vorig jaar ook al eens opgepakt bij de grens, omdat ik een vals paspoort zou hebben. Dat klopte ook wel, want dat was de pas die ik gekocht had. Ik zou toen

eigenlijk naar de rechtbank moeten, maar ik mocht gelijk terug naar Spanje en ben dus niet naar de rechtbank geweest. Dat snap ik niet, ik ben vorig jaar niet naar de rechtbank geweest en dan moet ik nu toch 60 dagen zitten.

Ik had zo'n € 1.000,- bij mij toen ik van Duitsland naar Nederland kwam. Ik moest de Duitse politie € 107,- betalen, dat was voor bepaalde onkosten die er gemaakt waren of zo. Wat ik verder ook niet snap is dat de politie een vliegticket voor mij zou gaan kopen en dat ik weer snel terug naar Spanje zou kunnen, net als de vorige keer. Ze hebben € 400,- van mijn geld ingehouden voor dat ticket. Ik weet dat een ticket minder kos maar ze zeiden dat ik het geld wat over zou blijven wel terug zou krijgen, dat geloof ik ook wel. Maar wat ik niet snap is dat ze me, na 8 dagen op het politiebureau gezeten te hebben, toch naar Tilburg hebben gebracht en dat ze nu zeggen dat ik niet terug mag naar Spanje, maar dat ik terug moet naar Nigeria. De politie zegt dat Spanje mij niet terug wil hebben, maar dat liegen ze.

Ik heb een verblijfsvergunning in Spanje, deze was voordat ik bij mijn vriendin op bezoek ging bijna verlopen. De vergunning was vijf jaar geldig, maar ik kon gewoon een verlenging aan vragen. Ik had alle papieren voor elkaar en er moesten alleen nog stempels opgezet worden. Dus waarom zeggen ze nu dat Spanje mij niet terug wil hebben. Ik heb veel contact met mijn advocaat in Spanje. Hij zegt dat alles wel goed komt. De advocaat die ik hier in Nederland heb, was net nog op bezoek. Ik heb goed contact met beide advocaten. Ik heb tegen mijn Nederlandse advocaat gezegd dat hij contact op moet nemen met mijn Spaanse advocaat. Dat zou hij gaan doen. Maar de vreemdelingenpolitie heeft nog geen contact gehad met mijn Spaanse advocaat. Dat begrijp ik niet. Mijn advocaat kan alles uitleggen en dan nemen ze geen contact met hem op, daar word ik boos van.

Vorige week ben ik gepresenteerd bij de Nigeriaanse ambassade. Dat was hier in de gevangenis zelf. Ik vind zoiets wel goed, want dan hoef je niet op transport. Ik heb aan de mensen van de ambassade mijn verhaal verteld. Zij zeiden dat zij wel contact op zouden nemen met mijn Spaanse advocaat. Maar ik heb van mijn Spaanse advocaat hiervan nog niets gehoord. Stel dat ze me toch terug zouden sturen naar Nigeria, is dat niet echt een ramp. Ik zou dan toch wel via via een paspoort kopen en dan terug gaan naar Spanje. Ik heb niets meer te zoeken in Nigeria, dus wat moet ik daar. Mijn leven is in Spanje. Ik weiger om terug te gaan als de vreemdelingen politie mij terug stuurt zonder eerst contact opgenomen te hebben met mijn Spaanse advocaat. Dan ga ik liever hier

dood dan terug. Zoals ik al zei heb ik mijn vriendin niet verteld dat ik in de gevangenis zit, ik wacht het nog even af. Misschien ben ik voor het einde van deze maand wel vrij en dan is er niets aan de hand. Mijn vriendin zou namelijk in juli naar Mallorca komen. Als ik dan toch nog vast zit moet ik het haar wel vertellen, hoewel ik dat liever niet doe, maar anders gaat ze voor niets naar Spanje, want ik ben er dan niet. Waarom laten ze me niet gewoon gaan. Ik wil helemaal niet hier in Nederland zijn, ik wil gewoon naar Spanje.

“Wie weet is mijn advocaat gewoon een agent die een net pak aantrekt en net doet alsof hij advocaat is. Ik heb niet zo veel vertrouwen in advocaten, politie en rechters, want ik denk dat ze toch allemaal samenwerken en dat alles interesseert me niet zo”

Geboortejaar	1979
Land van herkomst	Polen
Jaar aanvang emigratie	2001
Jaar aankomst in Nederland	2001
Bemiddeling reisagent	Neen
Burgerlijke staat	Vriendin in Polen, vriendin in Nederland, vriendin in een ander land
Aantal kinderen	0
Asielverleden	Neen
Eerder in bewaring gezeten	Neen
Totale duur van bewaring	230 dagen
Afloop bewaring	OVD
Strafrechtelijke antecedenten	Ja
Indien ja, aantal veroordelingen	1
Voor welke strafbare feiten	Winkeldiefstal
Jaar veroordeling	2002
Totale duur van de gevangenisstraffen	6 dagen
Ongewenst verklaard	Neen

Het is nu de derde keer dat ik in Nederland ben, maar het is de eerste keer dat ik in de gevangenis terecht ben gekomen. Ik was met een vriend aan het winkelen, we stonden in een kledingwinkel en zagen dat twee jongens aan het stelen waren. Ik dacht: wat zij doen kan ik ook, maar durfde op dat moment niet iets mee te nemen. Samen met mijn vriend ben ik wat gaan drinken in een bar. Misschien dat het door de alcohol kwam, dat weet ik niet. Ik drink graag wodka maar hoe dan ook, wij zijn naar de mediamarkt gegaan. Ik heb daar geprobeerd een discman en batterijen mee te nemen, in totaal voor zo'n 80 euro. Helaas is dat mislukt en ik ben aangehouden door de politie. Ik heb voor het stelen zes dagen vastgezeten.

Ik was niet illegaal in Nederland. Ik heb mijn paspoort en andere papieren in Rotterdam liggen. Daar huurde ik een kamer. Er woonden daar nog drie andere mannen, van wie ik weet dat zij wel illegaal zijn. Als ik tegen de vreemdelingen politie zou zeggen dat daar mijn papieren liggen, zouden die mannen wel eens in problemen kunnen komen. Dat wil ik niet. Dus ik heb de politie niets verteld. De politie heeft mij vervolgens overgebracht naar de gevangenis in Tilburg. Ik heb daar ongeveer een maand gezeten.

Op een gegeven moment was ik op transport geweest, naar de rechtbank en toen we weer terug waren bij de inrichting, was de bus vies en er lag ook water op de grond. De politie van die bus, transportgeleiders, hebben de bus schoongemaakt met mijn jas. Ik heb de jas in een plastic tasje gedaan en deze dichtgeknoopt, vervolgens heb ik een aantal keren een briefje geschreven naar de directeur, maar hij is nooit bij mij geweest voor een gesprek. Ik was woedend en als ik er aan terug denk ben ik nog steeds boos. Ik heb mijn advocaat hierover ingelicht, maar ook hij liet niets van zich horen. Ik heb nu helemaal geen contact met mijn advocaat, dat hoeft voor mij niet, wie weet is het gewoon een agent die een net pak aantrekt en net doet alsof hij advocaat is. Ik heb niet zo veel vertrouwen in advocaten, politie en rechters, want ik denk dat ze toch allemaal samenwerken en dat alles interesseert me niet zo.

Omdat ik waarschijnlijk volgens de directeur voor te veel problemen zorgde ben ik overgeplaatst naar Ter Apel. Als het goed is ligt mijn jas nu hier bij het bad. Ik denk als ik nu die plastic zak open maak er niets meer over is van mijn jas, helemaal verrot ofzo. Ik wil me daar nu niet meer druk om maken. Ik vind het wel best zo. Ik heb weinig te klagen hier in de gevangenis. Ik vind het soms net een hotel, lekker slapen, rustig zitten en koffie drinken. Ik vind het wel jammer dat er hier geen Russische televisie zender is. Voor de Arabieren hebben ze zelfs vijf zenders. Ik ben geen racist hoor, maar het is niet eerlijk dat bijna iedereen wel een zender heeft in zijn eigen taal en wij, mensen uit het Oostblok, er geen hebben. Verder heb ik een aantal keer een briefje voor de dokter in gevuld, omdat ik last heb van mijn keel. Ik heb wat pilletjes en drankjes gehad, maar het ging niet over. De dokter kon ook niets bijzonders aan mijn keel zien. Hij zei dat het van stress kon komen of van het roken. Aangezien ik helemaal geen stress heb, zal het wel van het roken komen. Ik vind het allemaal wel best, voor mij is het nu klaar en schrijf geen briefjes meer voor de dokter. Ik heb geen zin om hierover verder te klagen, misschien moet ik wel gewoon stoppen met roken.

Ik ben nu twee keer bij de ambassade geweest. De eerste keer bij de ambassade van Polen. De consul zei dat ik niet uit Polen kon komen omdat ik met een Russisch accent sprak. Dat kan wel kloppen want ik kom oorspronkelijk wel uit Rusland. Mijn moeder is hertrouwd met een man uit Polen en daar zijn wij toen heen verhuisd. Sowieso spreekt iedereen die uit het Oostblok komt wel wat Russisch, de talen lijken ook veel op elkaar. De consul van Polen wilde mij niet helpen, dat hoeft voor mij ook niet, ik hoef geen hulp. De tweede keer ben ik naar de Russische ambassade geweest. Ik heb daar verteld wat de Poolse consul heeft gezegd. Ik moest iets invullen en ondertekenen, een soort enquête, maar dat heb ik geweigerd.

Mijn ouders weten namelijk niet dat ik in de gevangenis zit. Ik wil niet dat ze er achter komen, want dan krijg ik veel problemen. Ik wil ook niet dat ze ongerust zijn. Met mij gaat alles goed, dus waarom zou ik ze die stress bezorgen. Als ik mijn ouders bel en ze horen lawaai van de andere gedetineerden op de achtergrond, zeg ik altijd dat ik op een markt sta of ergens anders waar het druk is. Zo lieg ik ook tegen mijn drie vriendinnen. Ik heb een vriendin hier in Nederland, eentje in Polen en eentje in een ander land, ik zeg niet welk land. Tegen hen heb ik gezegd dat ik een rondreis maak richting het zuiden van Europa. Jij weet wel hoe meisjes zijn, ze denken veel, worden dan ook ongerust. Laat ze maar denken dat ik plezier aan het maken ben, dat is beter voor ze.

Ik ben nu nog jong, begin 20, en moet nog van het leven genieten, dus daarom heb ik drie vriendinnen. Ooit wil ik wel gaan trouwen en kindjes krijgen maar nu nog niet. Maar goed, voorlopig wil ik nog genieten van mijn leven. Helaas zit ik nu in de gevangenis en ga hier mijn vijfde maand in, maar zo heel slecht heb ik het niet. Alleen het eten hier is soms wat minder; niet dat het slecht is maar je krijgt bijvoorbeeld maar één ei en de winkel hier vind ik wat duur.

Ik wacht alles wel af. Ik weet dat het wel wat langer kan gaan duren omdat ik niets aan de politie vertel. Maar ik wil gewoon zelf op eigen gelegenheid terug. Zoals ik al zei zou ik in problemen kunnen komen zodra ik weggebracht word. Niet met de politie, maar met mijn stiefvader. Ik denk dat hij heel boos zou zijn, mijn moeder misschien wat minder, maar hij wel. Ik krijg altijd geld van hun en hij zou wel boos zijn als hij hoort dat ik in de problemen ben geraakt. Maar ik ben geen grote crimineel, een beetje een kleine crimineel. Ik heb alle soorten drugs wel eens uitgeprobeerd, gewoon om te experimenteren. Nu drink ik nog wel eens, het liefst wodka, en af en toe rook in een joint. Dat is

gemakkelijk te krijgen in Nederland. Maar ik rook dat niet te vaak, een of twee per week. Misschien is dat wel een van de redenen dat ik naar Nederland ben gekomen. Dat bedoel ik als grapje hoor.

Zoals ik al zei is dit nu de derde keer voor mij in Nederland. Vorig jaar in november ben ik samen met een vriend naar Nederland gekomen met de bus. Zo'n grote bus voor toeristen. Allemaal legaal, je krijgt een stempel in je paspoort en dan mag je drie maanden als toerist in Nederland zijn. Na die drie maanden moet je terug en dat heb ik de vorige keren ook gedaan. Na twee maanden vraag je opnieuw om zo'n stempel.

Ik was nu ook van plan om na drie maanden weer terug te gaan, maar omdat ik opgepakt ben door de politie en ik niet wil zeggen waar mijn paspoort is, zijn de drie maanden al weer verlopen, dus eigenlijk ben ik nu wel echt illegaal en zit ik hier op zich wel terecht.

Ik vind Nederland een leuk land. Er zijn hier veel leuke dingen. Ik heb een aantal musea bezocht, ook het wassenbeelden museum, en ik ben met vrienden naar sixflags geweest, dat was erg leuk. Ik huurde een kamer in Rotterdam bij een kennis uit Polen. Ik moest niet zo heel veel betalen, genoeg voor hem en genoeg voor mij. De andere mannen die daar ook woonden waren geen vrienden, maar gewoon kennissen van mij. Twee van hen kwamen ook uit Polen, de ander uit Oekraïne. Zij werkten hier wel maar wat ze deden weet ik niet. Ik heb niet gewerkt in Nederland, omdat ik van mijn ouders geld kreeg.

Ik ben een keer naar de tandarts geweest, omdat ik last had van mijn kies. Als je maar goed geld betaalt dan helpen ze je wel. Zo werkt het toch overal in de wereld. Als ik weer terug ben in Polen zal ik ook geld moeten betalen voor een nieuw paspoort, hoeveel dat is weet ik niet. Mijn oude paspoort ga ik nu echt niet meer ophalen. Ik denk dat ik wel weer opnieuw naar Nederland zou gaan, ondanks dat ik hier in de gevangenis heb gezeten. Ik was hier in eerste instantie immers wel legaal, maar door omstandigheden ben ik illegaal geworden. Over de toekomst denk ik niet echt veel na. Zoals ik al zei wil ik ooit wel trouwen en kinderen hebben, een vaste baan en dat soort dingen. Maar dat wil ik pas als ik moe ben geworden van al het uitgaan, misschien wel over twee jaar, wie weet. Misschien trouw ik wel met een Nederlands meisje en ga dan in Nederland wonen, ik zie wel wat er allemaal gebeurt.

Het grootste probleem nu is dat ik niet weet hoe lang ik moet zitten. Als je voor straf zit weet je dat wel. Als de regering beslist dat je als illegaal wordt opgepakt en je zes maanden sowieso moet zitten, vind ik dat

wel erg lang. Misschien is het beter dat als je voor het eerst gepakt wordt je drie maanden moet zitten en als je dan voor de tweede keer gepakt wordt weer wat langer, de derde keer nog langer. Je weet dan wel waar je aan toe bent en hoe lang je moet zitten. Ik zelf denk dat mensen die hier illegaal zijn wel weten dat ze kans lopen om in de gevangenis terecht te komen, maar dat ze dat risico gewoon nemen. Zo'n regel zou dat niet veranderen.